

ŽABOKUK

Radko
Fronc

90

3 | 2023

Žabokuk — 3 | 2023 mezidobně-adventní

- 3 Úvodník
- 4 Kalendárium farnosti a střediska
- 5 Život naší farnosti: Perly z našich kázání
- 6 Rozhovor: Sejkorovi
- 13 Odpočívání: Chvála odpočinku — Léto, jak má být — Komunitní dovolená ve Slovinsku
- 17 Manželství: Manželská setkání
- 18 Putování: Lisabon — Dny dobré vůle
- 21 Svědectví: Novéna k Duchu svatému
- 24 Senioři: Canisterapie
- 24 Fotoalbum
- /30 Báseň Trpělivost (na obálce)

Časopis vychází také na:
brno.sdb.cz

Vydavatel: Římskokatolická farnost
u kostela Panny Marie Pomocnice,
Foersterova 2, 616 00 Brno-Žabovřesky.
IČ: 265 212 70. Evidenční číslo
periodického tisku: MK ČR E 17501.
Tisk: Tribun EU, s. r. o.
Vychází 4× ročně.

Neprodejný, k vyzvednutí v kostele
a na recepci střediska mládeže.
Pokud nás chcete podpořit,
použijte naše č. ú. 183045219/0300.

Redakce: P. Zdeněk Jančařík (šéfredaktor) — Jan a Jana Šlachtovi, Marie Červenková a Jaroslava Cýrusová (redaktoři), Jan Šlachta (poezie) — Grafika a sazba: Miroslava Kachlířová — Autoři fotografií: Petr Polanský, Václav Vlach, Dušan Kadlec a další členové spolku Člověk a Víra; archiv střediska mládeže a farnosti — Autor fotografie na obálce: Dušan Kadlec (Člověk a Víra). Na tomto čísle dále spolupracovali autoři článků z řad farnosti a střediska mládeže.

Příspěvky do dalšího čísla přijímáme do konce června 2023.

Kontakt: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz,

www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110

Drazí přátelé, sestry a bratři,

začal nový školní rok. V této souvislosti se mi vybavují slova Miroslava Horníčka, když se zamýšlí nad prvním krokem: „První krok. Zapomenulo se na něj, každý na něj zapomene. Jednou jej udělal, rodina užasla a on jím začal svůj dlouhý pochod. K prvnímu školnímu dni, k prvnímu dni svých prvních prázdnin... A bylo to zázračné, všechno je zázračné při prvním kroku. Proto si na něm dáváme záležet, jako bychom věděli, že takové by měly být i všechny kroky ostatní.

Ale brzy, brzy zjistíme, že to nejde. A hlavně, že stačí méně, mnohem méně a my přece jdeme. Začátečníka poznáte podle energie, která z něj tryská do všech stran podobná plamenům.

Pak nastane druhé období, období takového mírného lajdáctví, kdy řemeslo už je osvojeno, ba prokouknuto, což vede k pyšce, k suverenitě a mnozí tak končí...

Ale bývá tu třetí období. Kdy vyzrálý mistr je opět podoben začátečníku. Ne už přebytkem energie, ale neutajitelnou přítomností ohně. Neplýtvá silou, je silný. Je rozkoš pozorovat ho. Je-li to

číšník, který přistoupil k vašemu stolu, máte dojem, že on vás pozval, že vy jste jeho hosty. Záleží mu na tomto večeru a pouze na vás...

A tak můžeme vidět nudící se hudebníky a inspirované zedníky. Chirurga, který nemá rád chirurgii a metaře okouzleného zametáním. A všechno tajemství tkví v jediném: v osvojení pocitu, že každý krok má být krokem prvním. Nemůže být, řeknou mnozí. Nemůže být, protože není.

Ale pak je tu ještě magické slůvko: jakoby... Nejen ve svém povolání, ale i v životě bychom měli spatřit jednoho dne věci jakoby poprvé. Les, řeku, prázdniny, kvetoucí stromy, déšť, hvězdnou oblohu... Všechno. Jakoby poprvé k tomu jednomu přistoupit a jakoby poprvé už k tomu vždycky přistupovat.“

Uvědomuji si, že my věřící v tom máme určitou výhodu. Zakoušíme, že nám Bůh tuto šanci dává. Je to milost nového začátku třeba po svátosti smíření, ale nejen tehdy. Vede nás k tomu, abychom se na věci, ale především na bližní, dívali nově, jako nás nově vidí Bůh.

K prvnímu kroku těm, kdo začínají, a k jakoby prvnímu kroku všem ostatním žehná

Pavel Glogar
administrátor farnosti v Žabovřeskách

Co nás čeká ve farnosti a středisku mládeže

- 3. 10. Večer chval
- 14. 10. Poutí na Křemešník
- 21. 10. Valná hromada Nadace Dona Boska
- 22. 10. Misijní neděle
- 25. 10. Žabovřeské rozmlouvání (Petr Beneš: Vzhůru srdce)
- 7. 11. Večer chval
- 15. 11. Žabovřeské rozmlouvání (Zdeněk Jančařík: Český bůh)
- 2. 12. Výroba adventních věnců
- 3. 12. Adventní jarmark
- 5. 12. Večer chval
- 8. 12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie
- 26. 12. Živý Betlém

14. 11.

MARTINSKÁ SLAVNOST (od 16 h), Salesiánský areál, Foestrova 2

Sníh nesníh, každý rok přijede. Užijte si tradiční martinskou akci se světlem na konu, pohádkou, lampionovým průvodem a především pěkným poselstvím.

20. 10.

Come Out (od 18 h), Salesiánský arál, Foestrova 2

Přespávačka pro všechny, kteří už odrostli SPACE, ale nejen pro ně. Zážitkově vzdělávací program pro účastníky 17–21 let, kteří se rádi dozví něco o sobě i ostatních.

SPACE víkendovka, Nížkovice

20.–22. 10.

První letošní výjezdní expedice programu SPACE určeného pro zájemce ve věku 14–16 let. Objevte s námi netušené možnosti v širém světě i ve vlastním srdci.

16. 11.

SPACE přespávačka (od 17 h), Salesiánský arál, Foestrova 2

Věsmírný program pro mladé pokračuje doma, protože zážitky daleko za obzorem jsou někdy blíž, než si myslíme.

5. 12.

Mikuláš v ORCu (od 15 h), Otevřený klub ORC, Foestrova 2
Mikuláš chodí všude po světě, ale rozdat si to s čertem i andělem v celé řadě stolních i jiných her, to můžete jenom u nás. Přijďte pozlobit ty, kteří sevás ptají, jestli jste nezlobili ☺.

Více na našich sociálních sítích a webu www.brno.sdb.cz

4.–22. 12.

Adventní aktivita, Otevřený klub

ORC, Foestrova 2
Jednou čucháme

Vánoce, jindy píšeme dopisy seniorům nebo věšíme svá přání na stromek. Pokaždé je to jiné, pokaždé je to příjemné. Zapojte se s námi do adventních aktivit, až to přijde ☺.

5. 3. 2023 P. Libor Všetula
Bůh nás volá z našich jistot do Boží nejistoty. Obtíže jsou součástí našeho života, našich poslání, služby v rodině, manželství. On je v tom všem s námi.

8. 4. 2023 P. Libor Všetula
I situace, jež se nám zdají beznadějně a temné, jsou osvětlovány různými barvami a různou intenzitou světla. Pokaždé se nám může odhalit něco, čehož bychom si za plného světla nevšimli.

19. 3. 2023 P. Pavel Glogar
Na čem stavíme své úsudky o sobě, o dětech, o druhých? Nehodnoťme povrchně, ale Božíma očima. Bůh se dívá do srdce, zkusme to také!

9. 4. 2023 P. Zdeněk Jančařík
Pochopit vzkříšení není lehké. To lze pouze vírou.

23. 4. 2023 P. Pavel Glogar
Když se o svou víru pokusíme podělit, zjistíme, že je živá. Přemýšlejme, kde to můžeme udělat – v rodině, zaměstnání, v dopravním prostředku...

Perly z našich kázání

7. 5. 2023 P. Zdeněk Jančařík

Na naší farní střeše vyrostly vzácné houby. Každý den je plný zázraků. Stačí se jen dívat kolem sebe!

4. 6. 2023 P. Libor Všetula

Náš Bůh je Bohem společenství. Jeho komunikační jazyk je Lásky. Neměl by být okamžik, kdy bychom se měli bát před něj předstoupit.

23. 7. 2023 P. Libor Všetula

V našem životě je přítomno dobro i zlo. Nejsou dva šuplíky dobro a zlo, ale jeden, a to je život.

1. Je třeba to přijmout.
2. Soustředit se na dobro.
3. Rozlišování toho, co je dobro a co je zlo, nechme na Bohu.

Štěstí, které tak na první pohled nevypadá

Ptala se Majka Červenková.

Představili byste na úvod vaši rodinu?

Pavel: Rodina Sejkorova je, jak se říká, taková naplavenina. My jsme vlastně každý z trošku jiného konce země, já jsem ze Svitav, kde jsem žil až do vysoké školy. Tady v Brně

28. 5. 2023 P. Zdeněk Jančařík

Sedm darů podle Zdeňka Jančaříka: Dar skromnosti, nenápadnosti, služby, úsměvu, správného slova na správném místě, klidu a pokoje v duši a dar tichosti.

21. 7. 2023 P. Pavel Glogar

Bůh často nejedná za nás proto, aby v nás vzbudil soucit a milosrdenství s druhými.

jsem studoval na právnické fakultě a pak jsem tu zůstal. Jája (Jarmila) je z Karlovy Studánky a studovala stejnou fakultu. V roce 2008 jsme se vzali a v létě 2011 koupili domeček v Komíně, který jsme si opravili a již více než deset let tu bydlíme. Máme tři děti, Natálce je čtrnáct, Elence deset a Kristiánovi sedm.

Jája: Mám obě babičky z Brna, mí rodiče jsou taky z Brna. Jedna babička bydlela přímo v Žabinách nad kapličkou, maminka je

z Obřan a pro mě vždycky Brno bylo prázdninovým městem... Pak jsme tu všichni sourozenci studovali a většina tu i zůstala.

Kvůli práci?

Jája: Já si myslím, že všichni jsme měli rádi Brno. Také jsme tu byli hodně navázaní na skauty od Tomáška a Severky, jezdili jsme na tábory, a navázali spoustu kamarádských vztahů. Brno pro nás bylo znamení volna, prázdnin, babiček, dobrého jídla...

Ted' máte po dovolené.

Kde jste byli?

Kristián: V Chorvatsku.

Jája: My kvůli Elouškovi hledáme vždycky nějaké moře, protože jí to velice pomáhá. Ona se pak hodně zpevní, daleko líp chodí. Tento rok byl náročný z hlediska nemoci a všichni jsme odjížděli absolutně „nacmrchtaní“ a musím říct, že to všem pomohlo zbavit se těchto neduhů.

Pavel: Eloušek je milovník moře, vlezte do něho a třeba 80 minut šlape vodu. Pro ni je to nejsvobodnější svět, protože nikam nepadá, nikdo ji nemusí držet, nikdo po ní nic nechce a ona se úplně svobodně na rukávkách pohybuje tam, kam chce.

Jája: Takže jde o to, kdo se dřív

rozpustí ve vodě. My se musíme střídat, ona zůstává ☺.

Pavel: Miluje, když se kdokoliv potápí, hází balón, nebo s ní někdo jakkoli blbne. To je taky jedna z mála věcí, kdy si jsou sourozenci schopni s ní nějakým způsobem hrát, protože moc věcí s ní nejde dělat, i proto, že nemluví (vlastně už říká tři slova „jo“, „ne“ a „toto“, ale na pokecání to není).

Jak zvládáte skloubit péči o tři různorodé děti v těchto podmínkách?

Jája: Jo, tak musíme, prostě se to musí dát. Je pravda, že Kristián s Elenkou byli vždycky partáci. Když se Kristián narodil, tak velice rychle začal dohánět tempo jejího vývoje a odmalička se o ni krásně staral. Ještě neměl ani rok a vozil ji na autě, dával jí krabici na hlavu... Tím, jak si spolu vyhráli, ji také vývojově tahal dál. A je vidět, že Elenka se snaží napodobit, co oni dva dělají. Zezačátku bylo pro nás zajímavé si vůbec uvědomovat, že ona to tak má. Bylo to tak třeba u lyží, když jsme učili Kikiho a odcházeli jsme ze svahu a Elenka začala plakat. Až pak nás napadlo, že Elenka chtěla taky lyžovat. Potom jsme ji zkusili postavit v chodítku na lyže a od té doby to má moc ráda a je vášnivý

lyžař ☺ . Takže sourozenci ji hodně táhnou dopředu, jsou taková dobrá parta.

Pavel: A pak také naše děti mají to štěstí, že se v určité etapě jejich života objeví vždycky nějaká teta, která o ně pečuje. Nejprve to byla teta Helenka z Jájiny širší rodiny, která se starala hlavně o Natálku, Kristián má teď paní Pščolkovou, která také chodí do Žabin do kostela a je výborný parťák ke Kristiánovi. Je bývalá vojanda, sportovkyně, a protože Kristián je číslo a musí se aspoň čtyři hodiny denně pohybovat, tak ona ho často vyzvedne, on je rád, že nemusí do družiny, a třeba tři hodiny s ním hraje v obýváku hokej, badminton, šachy a venku fotbal. A zároveň u toho mají i Elenku, která je moc ráda pozoruje, nebo jí koulejí balón... Takže to je pro nás velká pomoc a štěstí, protože jinak bychom samozřejmě oba dva pracovat nemohli. Což bychom v těchto „hypotečních dobách“ asi nezvládli a v Komíně nebydli.

Elenka chodí do školy nebo někam do stacionáře?

Jája: Od čtyř let začala chodit na Kamenomlýnskou do školky a pak tam pokračovala ve speciální škole. Péče je tam výborná a jsou tam

moc hodné paní učitelky. Elenka nastoupila hned do páté třídy, ve třídě je šest dětí různého věku a na starost je má paní učitelka a asistentka. Škola je úžasná, dostali jsme se tam díky doporučení, které nám dala Společnost pro ranou péči. Raná péče je odbornou terénní službou pro děti do sedmi let, jejichž vývoj je ohrožený v důsledku nepříznivého zdravotního stavu nebo dětí se zdravotním postižením. Poradci Rané péče k nám docházeli, když byla Elenka malá, což bylo úžasné a velká pomoc, díky nim jsme získali spoustu podnětů a pomůcek, které by člověk velice těžko zjišťoval a dokázali nás nasměrovat, dát nám informace zacílené na problémy Elenky, půjčovali nám různé pomůcky, které jsme mohli vyzkoušet a zjistit, co Eli pomáhá, co ji baví apod. Ve škole je i hezké, že děti mají mezi sebou pěkné vztahy, a i toto je obohacuje. My máme strašnou výhodu, protože Elenka je šťastná, nic ji netrápí, nebolí, je to opravdu naše sluníčko a nejvděčnější dítě – stačí málo a štěstí je obrovské.

Pavel: Je to skvělá ženská, jediná ženská, která tahá chlapa do postele ☺ . Přišel třeba Radim Bína a ona ho vzala hned do ložnice...

Jája: A měl tam házet polštář ☺ .

A co vaše nejstarší Natálka?

Jája: Natálka je moc šikovná, o Elenku se umí starat moc pěkně. Myslím, že to měla složitější než Kiki, protože mezi holkami jsou čtyři roky a bylo pro ni těžké pochopit, co se děje, proč se Elenka nevyvíjí, jak by měla. Takže to období přijetí bylo asi obtížnější. Zato teď mám pocit, že si to užívá, když si s ní hraje. Krásně se k ní chová, dokáže ji zabavit, vymyslet spoustu různých věcí, co by člověk ani nezkusil, takže je pro nás obrovská pomoc. A myslím, že teď už vnímá i to, že Elenka je takový miláček, který umí dát tu lásku zpátky, že je to člověk, který vás nikdy neodmítne, nikdy nekritizuje, prostě to přijetí je tam úplné. Takže měla to složitější, ale poprala se s tím výborně.

Pavel: Ale rozhodně to pro ni těžké je. Samozřejmě jsou chvíle, kdy se ptají proč? A proč nemůžeme dělat to či ono?, a proč zase my? Takže vnímají určitě i ten společenský hendikep. My známe i život bez hendikepu, Natálka ho znala poměrně krátce.

Jája: Jsou věci, které se s tím neslučují. I když se snažíme dělat cokoli, i s Elenkou. Například taková blbost: my společně nikdy nebudeme s Natálkou uklízet, protože když uklízím já, ona hlídá

Elenku, a naopak. Nebo nějaké společné pečení. Prostě některé prožitky, které jsem prožívala já s maminkou, se dost těžko dělají. Elenka tu péči potřebuje, je jak miminko. A nikdy asi nebudeme běhat po horách nebo nepojedeme na poznávací zájezd.

Pavel: Elenka si umí také najít lidi, které má ráda. Strašně miluje otce Libora. Když jdeme z keramiky, vždycky ukazuje u vrátnice na nástěnce na jeho fotku. V neděli, když přijdeme do kostela, a Libor má mši, tak Elenka hned musí dopředu, „Pán s vámi“ dělá s ním, a Libor zase obráceně drží na ni.

Dostáváme se knaší farnosti. Jaké službě se tu věnujete?

Jája: Pavel je v Nadaci Dona Bosca a já mám s Majkou Ryšavou Salzáček. Jednu dobu nebylo ve farnosti nic pro malé děti, což jsem vnímala jako obrovský hendikep, protože si myslím, že pokud se nebudeme starat o malé děti, tak nebudeme mít dorost. Majka pak při jednom našem rozhovoru neprozřetelně řekla, že by do toho šla znovu a od té doby, chudák, musí držet slovo a děláme to společně. Majku opravdu obdivuji, protože když děti do Salzáčku přijdou, dívají se na ni jak na svatý obrázek a ona

ve svých letech tam dokáže dělat kliky, skákat s dětmi, dělat si ze sebe legraci a děti ji úplně milují. Je to neuvěřitelný vlak pozitivní energie, která se na děti přenesou... Já jsem ráda, že můžu dělat takový ten background, společné vymýšlení, organizaci a podobně, ale rozhodně nedosahuju Majčiny kvalit, protože ona je neuvěřitelná. Je to sice náročná aktivita, děti vám samozřejmě nedají nic zadarmo ve své upřímnosti, ale jsou radostné a vděčné, takže je to pěkná práce a moc oceňuji, že se rodiče zapojují a děti podporují, bez toho by to nešlo. A zároveň s Majkou doufáme, že se ve farnosti objeví osoby, které si to převezmou.

A jen pro připomínku pro ty, kdo nevědí: kdy se Salzáček schází?

Jája: V neděli v devět ráno. Děti se přede mší pořádně vyřádí, snažíme se, aby se celá půl hodina nesla hravou formou. Hodně zpíváme, děti se zapojují rytmicky, řekneme si i něco k evangeliu, rozdáme přímluvy, aby se děti při mši lépe orientovaly a někdy vyjde čas i na hry. Máme tam Flíčka a ostatní plyšáky, a cílem je, aby se děti co nejvíce při mši zaktivizovaly, vnímaly, co přijde,

o čem bude evangelium, přišly na přímluvy, obětní průvod, Otčenáš a občas udělaly radost i ostatním zazpíváním písničky. Byli jsme moc rádi, že kněží s námi spolupracovali a šli do toho aktivně, je to obrovská přidaná hodnota a bez jejich pomoci by to nešlo. Takže velký dík patří Pavlovi, Zdeňkovi a Liborovi. Cílem je, aby děti byly zapojené při mši a těšily se na ni a také, aby se učily službě občasným zazpíváním či ztvárněním příběhu o Vánocích či Květnou neděli.

Jak staré děti mohou přijít?

Jája: Rozmezí je velké, od tří až po zhruba dvanáct let, podle toho, jak chtějí, jak se tam cítí. Největší se snažíme trošičku zapojit i v organizaci, když je to možné. Na Vánoce se podařilo oslovit i starší děti, udělaly nám kulisy a vypomohla i část biřmovanců. Bylo hezké, že tyto skupiny se propojily a bylo by výborné, kdyby ta starší skupina si k dětem našla postupně cestu a převzala si je, což mi přijde nejpřirozenější. My jsme to tak v dětství měli.

Jsi z věřící rodiny?

Jája: Ano, jsem z šesti dětí. Naše farnost v Karlově Studánce byla živá, byli tam úžasní kněží, pak se

k tomu přidal i skaut, se sestrou jsme měli na starost hudbu, hrály jsem na varhany, kytaru, kluci ministrovali, pak jsme si převzali ty mladší děti... Co jsme si neudělali, to jsme neměli.

Pavel: Jejich rodina tvořila většinu farnosti ☺.

Jája: Po revoluci do Karlovy Studánky jezdila spousta kněží do lázní, někdy u nás i bydleli. Díky tomu jsem se seznámila se spoustou kněží z různých koutů naší republiky. Bylo fajn, že jsme poznali, že to jsou normální lidé.

Pavel: Jsem také z věřící rodiny, ze tří dětí. Byli jsme hodně napojeni na sebranické salesiány, jezdili s nimi na chaloupky a také jeden salesián, Laďa Nádvorník, z naší rodiny pochází, takže nám pomáhal a byl takovou spojkou.

Co pro vás tedy znamená víra dnes? Kým je pro vás Bůh?

Jája: Bůh je pro mě absolutně nejlepší přítel, je se mnou opravdu pořád, v dobrém i zlém, ve zlém mě drží. U Elenky si asi až zpětně uvědomuju, že jsme to jen díky Bohu zvládli, že jsem v sobě měla klid a mír a ne stavy paniky. U spousty věcí si nedovedu představit, že bych to bez něj zvládla. Myslím, že je s každým,

žije s námi každodenní život, jde jen o to, jestli si toho všimneme. Nejsem úplně zastáncem toho, že Bůh má nějaký naplánovaný jeden směr, kterým my máme jít. Spíš nám pomáhá se rozhodovat správně a správných cest podle mě může být několik. A v tom je jeho božskost, že nás nechá, i když se rozhodneme špatně, je s námi v každé chvíli, i když chybujeme. Skrze naše chyby nás dokonce dokáže dělat lepšími, citlivějšími. Svoboda, kterou nám dává, je úplně neuvěřitelná.

Pavel: Boha bych asi nenazval svým přítelem, mám pocit, že s ním často bojuju.

Pořád mu něco říkám a nevím, jestli dostávám odpovědi, nebo je to jen proud událostí, na které nemám vliv já, a mnohdy ani nikdo jiný. V souvislosti s Elenkou mám v sobě stále otázky, „Proč?“, „Proč já?“, „Proč my?“. Jako bych měl pocit viny, že je to důsledek mého dosavadního špatného žití, ale zároveň si říkám, nekouřím, nepiju, nehraju hazardní hry... Je to taková moje vnitřní schizofrenie, ptám se, proč my, ale zároveň, proč ne zrovna my? Nejsi nijak výjimečný, ničím sis nezasloužil, že bys to neměl být právě ty. Na druhou stranu se uklidňuji tím, že Bůh na nikoho z nás nenakládá více, než může

unést. Jsou to takové sinusoidní vnitřní boje. A spíš poslední dobou řeším, jestli aspoň nějakou víru dokážu přenést na děti. Mám pocit, že ne. Buď, že se nám to nedaří, nebo že to není v lidských silách. Víra je dar, který můžeš nebo nemusíš dostat. A mám z toho zároveň obavy, že se to nepodaří. Někde v koutku duše doufám, že jsme zaseli alespoň malá semínka, která třeba časem vyklíčí, i když doba se svými hedonistickými lákadly je pořádně těžká.

Jája: V tomto obdivuju své rodiče, kteří nám víru předali. Nikdy to nebyla žádná tlačěnka, předali nám ji jenom svým příkladem. U nás nikdy víra, účast na mši či modlitba nebyla povinnost či z donucení. Naopak jsme byli vždy ujištěni, že Bůh nás má vždy bezpodmínečně rád.

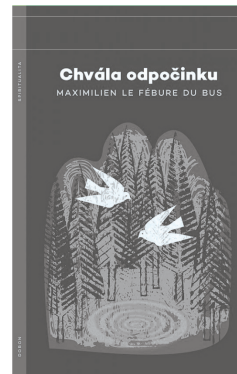
Když jsme se dozvěděli, že u Elenky není něco v pořádku, nevěděli jsme, co nás čeká, začala série nemocnic, bylo to náročnější období. V té době jsme se účastnili setkání s otcem Jamesem Manjackalem, součástí setkání byly opakované modlitby za uzdravení a přímluvné modlitby. Určitě jsme toužili, aby Elenka byla uzdravena, dokonce Pavel zařídil, aby jí ten indický kněz osobně

požehnal. Ale pak mi došlo, že co je normální, je vysoce relativní. Co je normální v našich očích, může být diametrálně rozdílné od toho, co je normální v očích Božích. My to máme nastavené tak, že normální je náš život, ale když si to pak člověk přebere, tak my jsme daleko méně šťastní než Elenka. Takže pak si říkám, kdo z nás je hendikepovaný. Zjevně měl být uzdraven náš pohled na věc. Eli v Božích očích je naprosto v pořádku.

Na závěr nám řekněte, jak relaxujete, z čeho čerpáte?

Pavel: Já to mám bohužel hodně sezónní, mám rád běžky. Ať jedu sám nebo s přáteli... Má to mnoho pozitiv: pod sněhem je schovaná práce, je tam ticho, člověk kouká na modrou oblohu, jiskřivý sníh, tělo dostane záhul a získaná kondice a vzpomínky mi pak dlouho vydrží.

Jája: Pro mě je relaxace, když už jsou večer děti v posteli, a já si dám špunty do uší a jdu na procházku vyvětrat hlavu. Taky mám moc ráda hudbu. A z čeho čerpám? Když už je mi ouvej, tak mi moc pomáhá a znovu mě nakopne zpověď.

Chvála odpočinku

Trochu si odpočíte. (Mk 6,13)

Přestože se plnou silou rozjel nový školní rok se všemi kroužky, poutěmi, aktivitami a také termíny a závazky, vzali jsme si v redakci Žabokuku jako téma schopnost odpočítat, relaxovat. Volnému času a volnočasovým aktivitám se dnes věnuje pozornost nejen na akademické půdě, ale také v byznysu. Jako houby po dešti vyskakují na nejrůznějších místech „wellness centra“ a relaxační svatostánky. Jak správně odpočítat? K čemu to vlastně je? A neujede nám vlak v zaměstnání, v osobním životě, při budování kariéry? Nemá zdůrazňování důležitosti odpočinku a odpočívání co do činění s velebením zahálky a nicneděláním? S hříchem lenosti? Krásná slova o odpočívání našel augustiniánský mnich Maximilien Le Fébure du Bus v útlé knížce, která letos vyšla v nakladatelství Doron *Chvála odpočinku*.

Západní společnost neustále pracuje a za čímsi se žene. A pokud se někdy zastaví, pak jen proto, aby se mohla dát efektivněji znovu do klusu. Francouzský myslitel Blaise Pascal byl přesvědčený, že „příčina veškerého lidského neštěstí tkví v tom, že člověk není schopen zůstat ve svém pokoji a odpočívat“. Bohužel nejde o přehnané tvrzení. Musíme vzdát chválu odpočinku.

Je to však ošemetná záležitost. Nebudeme pak osočeni, že oslavujeme lenost nebo že nejdeme s dobou, ale v protisměru? Nakonec by se nebylo čemu divit. Popravdě řečeno, copak dnešní znavený člověk ještě dokáže zaslechnout a přijmout Kristovo pozvání, aby si odpočinul?

„Před několika lety se mi vážná nemoc postarala o nedobrovolný, dlouhý odpočinek. Uzdravil jsem se. A konečně jsem také pochopil Ježíšovu výzvu „Trochu si odpočíte“. Naučil jsem se odpočítat, a to beze studu a bez skrupulí. Abych mohl být více člověkem. Abych lépe sloužil svým bratřím.“

Spory kolem odpočinku

Pascalův výrok už jsme slyšeli. Pojďme se podívat, co o odpočinku prohlašoval Clemenceau: „Pro svobodný lid odpočinek neexistuje. Odpočinek je výmyslem monarchů.“ Jde tedy jen o zavrženého privilegium šlechty, které by

se mělo zrušit, o cosi veskrze škodlivého a degradujícího pro ‚svobodný lid‘? Je to jen snaha posvětit zahálčivost?

Některá slova v sobě skrývají řadu významů. Například sloveso ‚odpočívát‘ či ‚spočívát‘ vyjadřuje jakousi nehybnost, neměnný stav. Vrak lodi spočívá na dně moře. Koala odpočívá až dvacet hodin denně na větvi eukalyptu. Tělo, které spočívá, se zkrátka nehýbe. Na rozdíl od toho zvrtné sloveso ‚odpočinout si‘ nevyjadřuje pouze nečinnost, je v něm cosi aktivního. Slovník Petit Robert definuje výraz ‚odpočinout si‘ jako zanechání namáhavé aktivity. Chce-li si člověk odpočinout, nabízí se mu celá škála možností: malování, spánek, četba, modlitba... Mnohdy je však odpočinek vnímán jako ‚ztráta času‘, jako ústupek tělu. Většina lidí v něm vidí jen jakési nouzové řešení, něco nepříliš slavného.

Vraťme se k Pascalovu výroku. Vybízí nás, abychom ‚uměli zůstatvat a odpočívát ve svém pokoji.‘ Zdá se tedy, že odpočinek není pouhý prožitek nebo pocit, nýbrž ovoce poznání, dokonce snad zvláštní umění či dovednost. Velký křesťanský myslitel má jasno v tom, že odpočinek nepadá z nebe; odpočívát se člověk učí.“

Ukázka z knihy *Chvála odpočinku*
Doron 2023

Léto, jak má být

Měsíc srpen, kdy se sklízí úroda z polí a je svátek Nanebevzetí Panny Marie, je pro mne tradičně časem příhodným pro dovolenou. Ta letošní mi začala 3. srpna, kdy bylo nádherně. Ještě celý další den vydrželo krásné počasí, ideální k návštěvě poutního místa v horách. Pak již bez přestání pět dní pršelo, výrazně stouply hladiny řek. Přestala jsem pozvedat své oči k horám a odjela do nížin, další den se slunce vrátilo na oblohu a čas byl přívětivý. Využila jsem ho na maximum a ze všeho dění mám pocit, jako by Hospodin dopředu věděl, co přijde a dal mi na těch pár dní plnost sil.

Také mi přihrál situace, o kterých přemýšlím, co mi chtěl sdělit. Byla jsem se poprvé v životě podívat na hasičskou soutěž v místní vesnici. Diváci byli rozmístěni kolem závodní dráhy zleva, ale především zprava. Našla jsem si místo na pravé straně a dostávala tam Boží vzkazy. Napřed se jedna z hadic soutěžícího družstva rozpojila a přistála svým koncem mezi diváky na čelech dvou malých

holčiček. Mezitím soutěžící družstvo dostalo do hadic vodu a soutěžili o to, jak rychle se s hadicemi dostanou do cíle a kdo nastřílí lépe na terč. Po ráně hadicí holčičky k neutěšení plakaly. Dala jsem jim pro útěchu nafukovací balonky, hasiči se jim omluvili, spousta lidí je pohladila po vlasech. Šla jsem na levou stranu, tam však byli převážně soutěžící hasiči, tak jsem se vrátila vpravo. Za čas se z jedné ze soutěžních hadic stal malý vodotrysk. Nepochopila jsem, že někdy se věci dějí do třetice a jen se posunula o kousek dál. Na řadu měli brzy přijít závodníci, které znám, tak jsem si chystala mobil na focení a chvílku nevnímala dění na dráze. A pak přišel čas vodního děla, alespoň to bylo první, co mě napadlo, myšlenka na všechny demonstranty, kteří to před lety poznali. A zase, vmžiku na mně a dvou okolních dámách nebyla nit suchá a z vlasů nám stékala voda. Jak jinak: hadice se opět rozpojily. Bylo teplo, šly jsme se převléci, takže o nic nešlo, jen zbývá pochopit, jaké je v tom poselství. ☺

Dalších pár dnů dovolené uplynulo příjemně, dostala jsem se i na půvabné poutní místo, opět v horách, byť nižších, kde jsem se setkala s místními řeholnicemi,

přesně v den nanebevzetí Panny Marie. Byly neuvěřitelně milé, radostné, šťastné, svět s nimi vypadal jako nádherné místo k životu. Jediný mráček byl, že jedna z nich při starostlivé péči o blaho poutníků ten den utrpěla úraz nohy, tak jsme na ni mysleli v modlitbě.

Přešel den, dva a já jsem si při překonávání překážek na lesní cestě kolem potoka zlomila kůstku v noze a na několik týdnů se tak zcela vyřadila z provozu. A to u nás doma nemáme výtah! Tím má obyčejně neobyčejná dovolená skončila. No řekněte, kdo to má? A vnímám, že celou tu dobu, ať bylo, jak bylo, se mnou byl Ten, který s námi je neustále, a poslal mi i v té chvíli potřebnou pomoc. Bohu díky.

Jarka Cýrusová

Komunitní dovolená v Lublani

Každoročně jezdíme s žabinskou salesiánskou komunitou na komunitní dovolenou. Snažíme se celý jeden letní týden strávit spolu, něco vidět, zažít, ale také být spolu jinak než v běžném pracovním a modlitebním provozu. Byli jsme tak spolu v chalupě na Valašsku, v Podkrkonoší, ve Valticích, ve Švýcarsku a naposled letos u salesiánů v Lublani a okolí. Slovinsko nabízí všechno,

po čem srdce dovolenkáře prahne: moře, hory, jeskyně, komunitní grilovačku i možnost na zpáteční cestě navštívit třeba poutní místo Mariazell. Naposled jsme byli s našim drahým mladým studentem Dominikem Hoňkem, který odjel na další studia do Turína – a vždy byl naší velkou posilou v kapli i v kostele (slovenské písně a žalmy!), při práci (nikdy nechyběl) i při zábavě (protagonista). Jsme vděční slovinským salesiánům za jejich pohostinnost, Staříčkovi Stuchlému za to, že před sto lety zbudoval krásné salesiánské dílo v Lublani i Pánu Bohu za počasí i komunitní pohodovou atmosféru.

Zdeněk Jančařík

Manželská setkání poprvé

Po několikaletém a soustředěném „nátlaku“ Honzy a Jany Šlachtových (hlavně Honzy) jsme s Mončou podlehlí a přihlásili se na „Manželská setkání“ v Kroměříži – poprvé (!).

První týden v červenci jsme předtím většinou trávili rodinnou dovolenou někde u moře. Najednou však děti povyroستly a jely za svými kamarády a aktivitami. My jsme se ocitli sami, a tak jsme si řekli: „No dobře, jo, jedeme!“ Vyplnili jsme elektronickou přihlášku, každý zvlášť a podrobně, zaplatili a čekali, co bude.

Dva dny před odjezdem jsem se na sebe podívali se stejným pocitem: ani jednomu se nechtělo sedět celý týden někde v Kroměříži zavření v přednáškové místnosti. Co se asi po 21 letech společného manželství můžeme dozvědět nového? Řekněte sami. Nic! Slíbili jsme, jsme přihlášení, není zbylí, rušit to nebudeme. Sedli jsme do auta, v pohodovém tempu dojeli do Kroměříže a začalo to.

Divný chlápek nám při příjezdu okamžitě tykal, prý je to tu normální, navedl nás na parkoviště za jídelnou místního internátu, na recepci jsme vyfasovali klíček od pokoje v pátém patře, vyšli po schodech, protože výtahy byly neustále obsazeny rodiči s kočárky, plačícími dětmi, odrážedly...

Podívali jsme se na sebe s nevyslovenou otázkou: „Kde jsme se to ocitli?“ No nic, v nejhorším případě si užijeme týden bez dětí, Monča nebude muset vařit, zajdeme si na výlet, na pivo, prostě budeme jen tak spolu, program je stejně dobrovolný, takže: „*Vo co go?*“

Otevřeli jsme pokoj a pak se vše radikálně změnilo – ocitli jsme se zpět v čase studentských let na kolejích v Pardubicích. Plusové body! Takže to tu nebude až tak špatné ☺. Tedy, až na nějaké „skupinky“, kde s úplně cizími lidmi budeme probírat vcelku intimní věci. No, uvidíme! A nebylo, a vidělo se!

Čekáte, že se podělíme o podrobnosti? Bohužel ne. Netušíme jak. Je potřeba si vše osobně zažít, prožít.

Snad jen malá ochutnávka: Poznal jsem svou ženu trochu jinak, ona poznala jinak mě. Zažili jsme situace a přednášky, které měly vnitřní náboj, štávu. Zažili jsme obrácení jednoho rozpadlého manželství

k dobrému v přímém přenosu, viděli jsme každodenní „hřbitov“ odrážedel a dětských kol, který lusknutím prstu zase ožil křikem a radostí, našli jsme skvělou vinárnu, kde zavírací doba je jen orientační údaj na ceduli – a spoustu dalšího, co si ponese dál společným životem. Přihlaste se a uvidíte!

P. S. alias nevyžádaná rada hlavně pro mladé rodiny s dětmi: Nebojte se! Všichni jsme na tom byli podobně, neměli jsme peníze, byli na smrt unavení, nesnášeli a zároveň milovali své děti, cítili jsme se mizerně, zlobili se na sebe navzájem, ale... ono se to usadí a zlepší. Zase bude dobře.

Radim a Monika Bínovi

Lisabon: Poutník děkuje

Do Porta a Lisabonu na světové setkání mládeže vyjelo uprostřed léta na tři tisíce mladých lidí z České republiky, mezi nimi také několik salesiánských skupin (Plzeň, Sebranice, Brno). Z Žabin vyrazili s mladými salesiáni Zdeněk Jančařík a Dominik Honěk a připojili se k Líšňákům, které doprovázel salesián Petr Matula. Týden jsme strávili v městečku Coronado u Porta – ale nejvíce času jsme trávili v přímořském Portu, protože jsme každý den do tohoto překrásného portugalského města jezdili místním vláčkem a spolu s desítkami tisíc mladých z celého světa jsme obdivovali krásy města s čarovnými výhledy z kovového mostu nad řekou Douro. Naučili jsme se děkovat portugalsky *Obrigado!*, stále jsme něco hledali v aplikacích (jídlny, místo srazu, stanice metra), potkávali jsme spoustu krásných a křesťansky nadšených mladých, několikrát jsme i náhodou narazili na papeže Františka v papamobilu. Ten se pak objevoval hlavně v Lisabonu na

pódium v digitální podobě na obřích obrazovkách, které byly v Portu i v Lisabonu na mnoha místech.

Vždycky znovu se nám v Portugalsku vracelo motto celého setkání: *Maria se vydala na cestu a spěchala.* (Lk 1,39) Ano, vydali jsme se na cestu, často jsme spěchali, mysleli jsme na ty, které jsme nechali doma, modlili jsme se za spravedlivý mír na Ukrajině, nabíjeli jsme se dobrou vůlí mnoha ostatních lidí a jejich svědectvím. Náhodná setkání v zahraničí mají zvláštní atmosféru, lidé se snadněji otvírají, ochotněji se zpovídají, poutní adrenalin se doslova „šéruje“. V pizzerii promluvíte s Francouzi z Paříže, v metru s kanadskými indiány, na ulici žádají kněze o požehnání zbožné Mexičanky. Prostě takový malý katolický Babylon.

Vrcholem setkání v Lisabonu byla obřní noční liturgie na pobřeží Atlantiku s přespáváním na karimatkách a s nedělní mší svatou ve 40 stupních Celsia. Spali jsme, jak se dalo, v prachu na udusané zemi, všude šutry, někteří si karimatky rozložili i na silnici. Ráno mě přede mší mně padl do oka transparent, který třímala v ruce skupina rozjásaných Mexičanů: *Turista vyžaduje, poutník děkuje!*

Spolu s ostatními se připojujeme k děkování za všechna setkání, objetí, modlitby a sdílení. Na zpáteční cestě z pražského letiště do Brna nám upadlo zadní kolo od našeho autobusu, ale nikomu se nic nestalo a také tohle jsme nakonec vzali sportovně. Poutník děkuje!

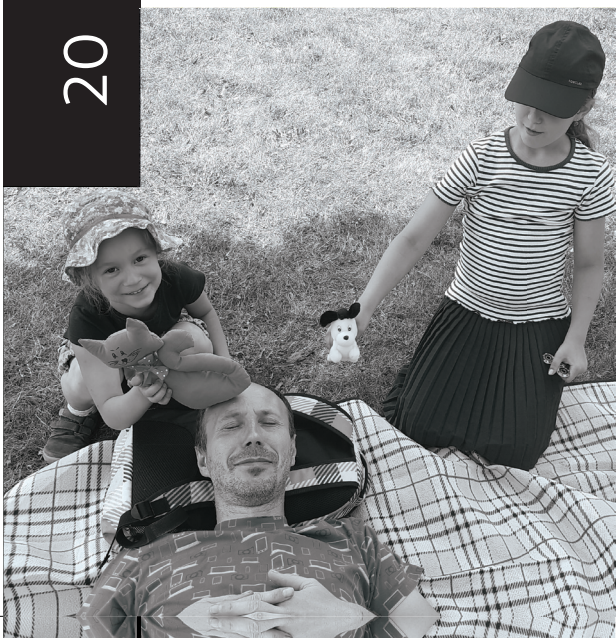
Zdeněk Jančařík

Dny dobré vůle 2023

Dny lidí dobré vůle, které se konaly 4. a 5. července na Velehradě, se staly naším téměř tradičním začátkem léta. Máme to tu rádi i přes to, že původní Veligrad byl někde o kousek dál. Program červencového Velehradu bývá pestrý. Děti letos mohly vybírat – od sportovců, přes tvořivce, po ekology, umělce nebo si jen hrát. Na večerním charitativním koncertě kromě Jury Pavlici a Hradišťanu vystoupila Sima Magušinová Martausová, Michal Hrůza, Thabata Oliver z Brazílie

a další. Mladí fandili Velehradu v areálu místní ZŠ. Podpořily je Lamačské chvály, gedeON, TowMeot. Silným zážitkem byla výstava fotografií Jindřicha Štreita o službě vězeňských kaplanů Ze tmy ke světlu.

Velehrad je místem mnohých setkání, není od věci si jen tak sednout na zem, pozorovat dění a čekat, kdo ze známých nebo neznámých o vás zakopne.

Na každém kroku jsme potkávali tvář olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, od jehož úmrtí uplyne 29. září sto let. O Stojanovi se říká, že předbíhal svou dobu. Aktivně se věnoval lidem na okraji společnosti, uměl uchopit sociální rozměr evangelizace. Stojan byl významnou postavou ekumenických snah, konkrétně unionistického hnutí. První kongres hnutí se na Velehradě konal v roce 1907, tedy dávno předtím, než se ekumenické myšlenky staly katolické církvi vlastní. To ocenili papežové Druhého vatikánského koncilu Jan XXIII. a Pavel VI. Stojan se nenechával se oslovovat tituly tehdy běžnými, byl si vědom nebezpečí plynoucího ze zneužití duchovní moci.

Zdůrazňoval všeobecné kněžství všech věřících, které vychází ze křtu, snažil se o časně a časté svatě přijímání, zavedl kázání při každé mši (to byla velká novinka) a také věc do té doby u nás zcela neznámou – duchovní cvičení pro laiky. Byl politicky aktivní a jeho životopisci tvrdí, že se politikou nenechal semlít, naopak byla pro něho cestou, jak dál pomáhat potřebným. Inicioval stavbu kostela sv. Josefa Dělníka s přilehlým salesiánským střediskem v Ostravě. Svatý Jan Bosco zaslal 27. ledna 1888 otci Stojanovi dopis, ve kterém mu děkuje za liturgická roucha pro salesiánské misionáře v Patagonii. V současné době běží proces, který by měl směřovat k blahorečení Antonína Cyrila Stojana.

Velehrad 2023 byl spojen s prohlášením ČBK k aktuálnímu dění ohledně manželství a rodiny. Vůbec se necítím povoláná zaujímat stanoviska k životním situacím svých bližních. Jsem si ale jistá, že každý, kdo upřímně touží po životě s Kristem a v Kristu, by měl mít nějakým způsobem cestu otevřenou.

Míša Vetišková

Svatodušní novéna

Svatodušní novéna kdysi vznikla jako aktivita několika nadšených farníků a za ta léta se stala pevnou součástí liturgického roku naší farnosti. Po devět večerů se scházíme, abychom se připravili na slavnost Seslání Ducha svatého. Ustálený program večera v sobě zahrnuje modlitbu chval a díky, krátké vyučování, pozvání Ducha svatého do všeho, co nám leží na srdci, a chvíli tiché adorace. Vše je zakončeno společnou modlitbou Páně. Jedinečné místo tohoto hodinového setkání zaujímá svědectví jednoho z účastníků, ve kterém můžeme slyšet, jak se Boží láska projevuje v životě těch, kteří našli odvahu se o tom s námi ostatními sdílet. A právě jedno z těchto svědectví, bychom chtěli přinést i vám, čtenářům našeho farního zpravodaje.

Honza Šlachta

Svědectví: Jak jsem se potřebovala naučit říct si o pomoc druhým a zároveň nabízenou pomoc od druhých přijmout

Určitě jste si mockrát za život řekli: Proč zrovna já? Proč se to stalo zrovna mně, anebo proč zrovna tady a teď? V březnu letošního roku jsme jako rodina dostali nabídku zúčastnit se jarních prázdnin se společenstvím naší farnosti na Domě setkání v Krkonoších. Hned první den jsem neodolala pokušení vyrazit na běžky. Sněhu rychle ubývalo a předpovědi, že by se situace měla zlepšit zatím nenasvědčovaly výrazné změně. O to víc jsem si zbytek sněhu chtěla užít. Ale ouha! Nezvládla jsem sjezd na těžkém sněhu a spadla jsem. Ruka, ve které jsem cítila bolest se nejen nelepšila, ale začala otékat. Myslela jsem si, že to zvládnou, ale po naléhání ostatních přátel jsem se nakonec rozhodla pro jistotu zajet do Trutnova na pohotovost.

„Máte zlomeninu! Co nejdříve byste se měla vrátit zpět do Brna a podstoupit operaci,“ sdělila mi doktorka na pohotovosti v Trutnově. V hlavě mi běží myšlenky, vždyť jsme sotva včera

dojeli – a to se máme celá rodina zas vracet zpátky? Ne, tahle jsem to nechtěla. Nakonec jsme s rukou v sádře zůstali a já si pomalu uvědomovala, že mě čeká něco, na co nejsem úplně připravená. Ruka v gypsu, k tomu dvě malé holky 4 roky a 1,5 roku a děvče, starej se. Ale jak? Manžel v práci, babičky daleko... Vždyť ani chleba neukrojím, jídlo nenachystám, natož umýt nádobí, neobleču se. A už to jede! Najednou zakouším dny plné bezmoci. Co mám dělat bez ruky, když jsem pravák? Přece nemůžeme být zalezlí celou tu dobu doma!?

***

Po dlouhém ranním chystání se dostáváme díky pomoci manžela a starší dcerky na modlitby maminek. A tam mi to došlo! V úryvku Koloským 1,24–25 stojí: „Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev. Stal jsem se jejím služebníkem, jak mi to uložil Bůh podle svého záměru, aby se na vás naplnilo Boží slovo.“ Najednou jsem začala vnímat, co mi vzniklou situací chce Bůh říct. V následujících dnech jsem

začala postupně vnímat všechny pomocníky, které mi Bůh posílal – jak doma, v nemocnici, tak třeba i v MHD ☺.

A co se nakonec dělo u nás doma? Manžel se stal pro mě velkou oporou a pomocí. Dokázal mě zastupovat ve spoustě věcí, které dřív nedělal. Třeba roztomilé česání culíků... Starší dcera mi pomáhala sama od sebe: „Pojď, maminko, já ti pomůžu!“ A najednou to šlo! (To, když jsem si marně pokoušela obléct ponožky.) A mladší? Ta za tohle období plně výzev udělala ve vývoji obrovský pokrok. Naučila se oblékat a obouvat skoro bez pomoci druhých. Najednou jsme byli rodinný tým. Opravdu jsem nemusela všechno dělat jen já sama. Spoustu věcí jsem se naučila delegovat.

Dny se začaly skládat a já děkovala Bohu za toto náročné období. Skutečně jsem se levou rukou naučila spoustu věcí! Stačilo se nesoustředit na to, co všechno nezvládnou, ale naopak, co všechno můžu! A to nejen jednou rukou, ale často byly potřeba i nohy, zuby... Pomáhalo mi celé tělo.

Díky horám a zranění k nám do rodiny zavítala skvělá duše,

kamarádka, která mi každý týden přišla sama od sebe odpoledne vypomocť s holkami, od hraní na hřišti až po pomoc s chystáním večere. A od té doby se navštěvujeme a jsme za sebe tak vděčné!

Díky, Bože, za toto období, kdy jsem zkrátka nemohla dělat všechno jako dřív.

Díky, Bože, za to, že jsem mohla zpomalit.

Díky, Bože, že jsme si byli s manželem mnohem blíží.

Díky, Bože, že jsem se naučila si říct o pomoc druhým.

Díky, Bože, že jsi tu s námi i v náročných situacích! Protože díky nim se posouváme dál.

Díky, Bože!

Marta Pavlíková

Setkání seniorů

Čas tak rychle běží. Máme za sebou prázdniny, dětem a studentům začal nový školní rok, všechny hudebky a kroužky a sporty, zase se potkávají se svými spolužáky, kamarády a také my se spolu opět začneme setkávat.

A možná si na stránkách Žabokuku můžeme připomenout, že jsme se v květnu sešli s úžasnými dvěma dámami, canisterapeutkami, které nám se svými pejsky ukázaly, co vše se může takový pes naučit. Základem canisterapie je léčebný kontakt psa a člověka. Vysvětlily nám rozdíl mezi vodícím, asistenčním a terapeutickým psem, předvedli, co všechno jejich pejsci umí (jeden byl zkušený terapeutický pes, druhý byl učící se štěně). Výcvik takového psa vyžaduje kromě lásky ke zvířeti i lidem především trpělivost a důslednost. A dvojice člověk + pes potom přináší rozptýlení, radost a pomoc mnoha potřebným, dětem i dospělým. I my jsme se mohli s jejich psy pomazlit, přitulit, a něco si vyzkoušet. A tak až příště uvidíme na ulici psa s označením canisterapeutický – asistenční nebo vodící pes – už budeme vědět.

Za seniory Helena Komínková

Večer chval

Svátost biřmování

**Žabovřeské rozmlouvání
s Jardu Svobodou a Milošem Doležalem**

Svatováclavská hodová mše

Komunitní dovolená

90 let varhaníka Radka Fronce

Trpělivost

Říká se, že trpělivost přináší růže.
Někdy by přesto člověk vylít z kůže.

Jak projít ouškem jehly s tenkou nití,
když ruce už se třesou a světlo špatně svítí?
I přes silné brýle těžko ostříš zrak.

Pane můj, pomoz, sic mě trefí šlak!
Poslední pokus a potom už to vzdám.

Ach díky, Pane, konečně to mám!
Je za mnou tato těžká zkouška.
Nit protáhla se na druhou stranu ouška.

Trpělivost je jeden z darů Ducha,
bez ní je i jehla s uchem hluchá.

Jan Šlachta

